

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **E. M.**

skazanej z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 maja 2017 r.,
wniosku skaranej o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 lutego 2010 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 30 czerwca 2009 r.
(sygn. akt II K (...)),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 30 czerwca 2009 r. (sygn. akt II K (...)) E. M. została uznana za winną przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono jej karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Wyrok ten, zaskarżony przez obrońcę oskarżonej, został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 lutego 2010 r., sygn. akt II AKa (..).

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 12 stycznia 2011 r., IV KK 252/10, oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną przez obrońcę wtedy już skaranej E. M..

Następnie E. M. wielokrotnie podejmowała starania o doprowadzenie do wznowienia postępowania, twierdząc, że została niesłusznie skazana. Sąd Najwyższy wypowiadał się w tym przedmiocie postanowieniami: z dnia 29 lipca 2015 r., IV KO 23/15; z dnia 9 grudnia 2015 r., IV KO 90/15; z dnia 26 kwietnia 2016 r., IV KO 20/16 oraz z dnia 1 czerwca 2016 r., IV KO 40/16, oraz z 9 grudnia 2016 r., z dnia 23 lutego 2017 r., IV KO 8/17, uznając wnioski o wznowienie za bezzasadne.

Wniosek będący przedmiotem niniejszego postępowania również zawiera żądanie „ponownego przeprowadzenia śledztwa”, a więc niewątpliwie winien być traktowany jako wniosek o wznowienie postępowania. Co istotne, pisma te są w swej treści identyczne z pismami złożonymi do sprawy o sygn. IV KO 8/17 – skazana po raz kolejny zapewnia, że nie popełniła przypisanej jej zbrodni, że została skazana „na potrzeby opinii publicznej” oraz że nie powinna odpowiadać za zabójstwo dziecka, a jedynie za „zacieranie śladów”, skoro jej zachowanie polegało na wywiezieniu ciała dziecka z mieszkania, w którym doszło do zbrodni. Skazana podała również dane personalne mężczyzny, który, jej zdaniem, dokonał przypisanego jej czynu, przedstawiła własne kontakty z tym mężczyzną, twierdząc m.in, że dopuścił się przestępstw także na jej szkodę, jak też okoliczności dotyczące prowadzonego w jej sprawie postępowania, podkreślając jego niedostatki oraz swoje dolegliwości natury psychicznej. Skazana przedstawiła też okoliczności, które jej zdaniem powinny zostać wyjaśnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanej do usunięcia jego braków formalnych. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochozącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność. W niniejszej sprawie zachodzi właśnie taka sytuacja. Skazana nie wskazuje w swoich pismach żadnych nowych okoliczności ani twierdzeń, które nie byłyby dotąd przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy w ramach poprzednich postępowań inicjowanych jej wnioskami.

W pismach tych zasadniczo powtórzono treść wniosków składanych przez nią uprzednio, przy czym, co wskazał już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 kwietnia 2016 r., IV KO 20/16, nie zawierają one żadnej argumentacji, która w jakikolwiek sposób byłaby powiązana z podstawami wznowienia postępowania. Założyć należy (na podstawie dyrektywy z art. 118 k.p.k.), że podstawą wznowienia miałyby stanowić nowe fakty i dowody, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. W świetle tego przepisu postępowanie karne podlega wznowieniu nie w razie zgłoszenia jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia, ale wtedy, gdy nowe fakty lub dowody wiarygodnie podważają poczynione w sprawie istotne ustalenia faktyczne, to jest, gdy zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia, które zostało wydane. Na zaistnienie takich nowych faktów lub dowodów E. M. nie wskazała, a w każdym razie nie można za takowe uznać wymienionych w jej piśmie „okoliczności, dla których powinno się przeprowadzić ponowne dochodzenie” ujęte w sześciu punktach, do których także odnosił się już Sąd Najwyższy w poprzednich rozstrzygnięciach.

Po raz wtóry warto też przypomnieć, co było podstawą przypisania skazanej zabójstwa M. O.. Sąd Okręgowy w T. uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej, w których przyznała, że w dniu 31 marca 2006 r. spotkała M. O., gdy ta wracała ze szkoły, a następnie udała się z nią do mieszkania położonego przy ul. W. i tam pozbawiła ją życia. Także Sąd Apelacyjny w (...) w uznał, że sprawstwo skazanej jest poza sporem, czego nie kwestionowała także obrona, koncentrując się na kwestii zdolności skazanej do ponoszenia przez nią odpowiedzialności karnej, w aspekcie stanu jej zdrowia psychicznego.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, w szczególności fakt złożenia przez skazaną wniosku tożsamego z wnioskami złożonymi i ocenionymi wcześniej, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

l.n